

бѣше да остави Прѣславъ. Але той не ся забави, не-ся умысли, въсѣднѣ конь-атъ и съ дружинѣ-тѣ си долѣте на Кіевъ, пригърнѣ старѣ си майкѣ и дѣца-та, събра войскѣ и напѣди Печенѣзи-тѣ далечъ въ пустини-тѣ.

— Милы майцѣ сынко! каза му Ольга, сега си ты при мене, азъ не тя пушамъ отъ постелкѣ-тѣ си доде не ми ся свръшижтъ дни-тѣ. На бой ты си ся доста вече прочулъ, сега трѣси миръ и правдинѣ, помысли за законы, уреди царство-то си да бѣде силно, дрѣжавно и почетно. Не ся надѣй нити на посадници нити на бирюгы, настани кѣщѣ-тѣ си, раскови са би на орада и копия на сръповы, съ нихъ не ще си отворишь пѣть на небе-то. Бѣди за народ-атъ си сѣнка отъ некъ, и покрывало отъ студъ. Зарадовай и утѣши дни-тѣ ми на край животъ.

— Мила мале, отговори Святославъ, кой-то ꙗко вкусилъ сладко, не му ꙗко по сръдце горчиво-то. Видѣхъ азъ хубавы-тѣ земи дунавскы, могѣли да похвалѣ рускы-тѣ пустини. Кіевъ не ми ꙗко драгъ; азъ искамъ да живѣѣ на Дунавъ. Тамо ще бѣде сръда-та на земѣ-тѣ ми, защото тамъ ся стичжтъ сичкы-тѣ блага. Сына си